

נתן זך: מות אמי; הוצאת הקיבוץ המאוחד; 1997; 125 עמ'
 אחד הספרים החושפניים, האישיים והמרגשים ביותר שכתב זך. סיפורי שירים קצרים עד קצרים מאוד. מזכירים במדת מה את סיפוריו של קפקא, אך נעדרים לחלוטין כל ספרותנות. דמות האם משורטטת בנגיעות קצרות ומדויקות, בחייה, בגסיסתה ובמותה. ברקע נגיעות גם לדמותו של האב, של קרובי משפחה נוספים.

בירכתי הספר מחזור שירים: 'נ.ב.' שהם שונים מכל מה שכתב זך עד כה. לא ניתן לקרוא בספר ולהחזירו אל המדף. הקורא יהלך עם מה שקרא ימים רבים. לא ישכח.
 "כשבאתי להעביר אותה למוסד הביטה בי ואמרה: שוב באת בהבעה של שוטר. אתה בדיוק כמו אביך. בן אדם רע.
 אחר כך נבהלה כנראה, כי מיד הוסיפה: מה היינו עושים בעולם בלי שוטרים?"

אלבר קאמי: מכתבים לידיד גרמני; מצרפתית; עדינה קפלן; 1997; 82 עמ'
 "מסמך של מאבק נגד האלימות" (קאמי, במבוא). ארבעה מכתבים שנכתבו בזמן הכיבוש ופורסמו במחתרת. בהם מסתמנת כבר משנת "הדבר" ו"האדם המורד". כולל הקדמה שהעמיד קאמי לתרגום האיטלקי ואחרית דבר מאת דוד אוחנה.

הינריך בל: הגנרל עמד על הגבעה; מגרמנית; רוני לוביאנקר; סידרת מבחר תרבות; זמורה ביתן; 1997; 219 עמ'
 קובץ סיפורים מן המלחמה. "האיוולת והעוול מנקודת מבטו של החייל האפור, בורג קטן ומפחד במכונה השטנית".

אבנר הולצמן: ספרות ואמנות פלסטית; סידרת מושג; הוצאת הקיבוץ המאוחד וקרן יהושע רבינוביץ לאמנויות; 1997; 160 עמ'
 ספר שני בסדרת ספרי המבוא, 'מושג', שנועדה להצגת מילון

הפואטיקה וביקורת הספרות בת ימינו. התבוננות משווה ביצירות מתחומי האמנות הפלסטית והכתובה כתחום מחקר וכשיטת עיון.

חנוך לוין: משפט אונס ואחרים; ספרי סימן קריאה/ הוצאת הקיבוץ המאוחד - ספרי תל-אביב; 1997; 309 עמ'
 בכרך השישי ממחזותיו המקובצים של חנוך לוין, מחזות שנכתבו בשנים 1995-1997; המחזות: "כריתת ראש", (שהוצג על הבמה) "משפט אונס", "האיש עם הסכין באמצע", "אלמו ורות", "חרד ומבהל".

גיאורג ביכנר: מות דנטון; מגרמנית; שמעון לוי; לנץ; מגרמנית; אברהם ברטורא ואהרן אמיר; סידרת עופר איילים; הוצאת הקיבוץ המאוחד; 1997; 112 עמ'
 המחזה הידוע "מות דנטון" עוסק בדנטון האיש, שותפיו ויריביו. ביכנר, המחזאי והמהפכן הגרמני בן המאה ה-19 ("ווייצק") ראה בדנטון דמות המגלמת את סתירות המהפכה. "לנץ" הוא סיפור ביוגרפי על י.מ.ר. לנץ, מחזאי ומשורר בן תקופתו של גתה, המתאר מהלך אובדן שפיותו של לנץ.

יצירותיו המעטות של ביכנר (שמת מטיפוס בגיל 24), לא עוררו כמעט הד בתקופתו ונשכחו. הן נתגלו מחדש בעוצמה לאחר מלחמת העולם הראשונה, כמייצגות את מצוקת האדם המודרני.

יאירה גנוסר: "לא בשבילנו שר הסקסופון"; על שירי יאיר אברהם שטרן; הוצאת יאיר ע"ש אברהם שטרן; 1998; 468 עמ'
 מחקר ראשון בשירי יאיר שטרן. המשוררת יאירה גנוסר כותבת על "המשורר המקולל", של "המדינה שבדרך", ששירתו אינה מוכרת ומסיבות היסטוריות, חברתיות ומסיבות הקשורות באישיותו של יאיר, שהניעוהו לא לפרסם את ספר שיריו. חלקו הראשון של הספר כולל ביוגרפיה של יאיר, החלק השני מביא קטעי יומן מתקופת הלימודים באוניברסיטה העברית ושירים ראשונים ברוסית, ביניהם "חיילים אלמונים", 'מחברות פירנצה' - שירים וטיוטות לקראת פרסום קובץ שירים וכן עבודתו השירית מתקופת חייו האחרונה, המביעה תחושת אשם כלפי ההורים שנותרו באירופה.

אלי הירש: טיול בשלושה; הוצאת הספריה החדשה; הוצאת הקיבוץ המאוחד/ספרי סימן קריאה; 1997; 126 עמ'
 אלי הירש משרטט בתשעים ושש סונטות, מסע בן שבוע מאורביטו לסיינה, בחברת אשתו נתי ובתו דריה.

"שכחנו שאסויו" זה לא תל-אביב, שהיא בנויה על גבעה. / לבדנו זה לא היה בעיה, // אבל עם דריה על

הידיים או בעגלה/ הדרך התמשכה, מטפסת עד סנטה קיארה - ואיחרנו מתנשפים ונוטפים זעה".

עמיה ליבליך: דודה למחצה; הוצאת שוקן; 1997; 222 עמ'
 בשנות החמישים לחייה מגלה שולה כי ייתכן שאחות אמה, שלא ידעה על קיומה, מתגוררת בבית האבות. מכאן היא יוצאת למסע חיפוש - בעקבות זהות הדודה ואל העבר.

מג טילי: ואנה שרה; מאנגלית; שרון פרידן; סידרת "סיפור אמיתי"; הוצאת הקיבוץ המאוחד-דניאלה די-נור; 1997; 249 עמ'
 הסיפור מסופר מפיה של אנה, ילדה ממשפחה הרוסה. המשפחה, על ילדיה המרובים, גודדת ממקום למקום, בעקבות פרנסה, מפקד עובדים סוציאליים ומחמת שערוריות שונות. בלשון חסרת פאתוס ובתום מצירת אנה מציאות מסויטת של התעללות נפשית, פיסית ומינית, בה הילדים הם קרבן למבוגרים ולגחמותיהם, לתסכולם ולחוסר האונים של המתעללים וגם של המעלימים עין. הוסיף אחרית דבר: יצחק קדמן, מנכ"ל המועצה לשלום הילד.

יעקב שטיינברג: הצעיף האדום; כחר והקדים מבוא: רן יגיל; הוצאת גוונים; 1997; 119 עמ'
 שמונה סיפורים: הצעיף האדום, יללה, העיוורת, בת הרב, החולה ביצר, בקור, על חוף הדסנה, מות הזקנה. סיפוריו של הסופר, יליד אוקראינה, 1887, מדברים גם אל הקורא העכשווי. שטיינברג עסק בדרכו המאופקת במתח ארוטי, בחולי, במוות. רן יגיל הקדים מבוא העוסק בדממה ובהעדר ככוח מניע בסיפורי שטיינברג.

יעקב שטיינברג

הצעיף האדום

מולי פלג: קור אות חיים; הוצאת הקיבוץ המאוחד; 1997; 63 עמ'
 ספר שירה ראשון של מולי פלג. הספר זכה בפרס על-שם רון אדלר. "תחילה אנחנו מתים. אחר כך/ אנחנו

מלה טובה. לבסוף אנחנו/ שרון עזר: מודדים זמנם של/ אחרים מבלי להשתתף במרוץ. // עד למקום אליו הגענו נבקע/ הכביש כמו ברעידת אדמה/ שנגרעה בטרם עת. העיר/ התרוקנה ושני חצאיה מדויקים".

אסתי ג. חיים: רקדנית שחורה בלהקת יחיד; הספריה החדשה - הקיבוץ המאוחד; 1997; 230 עמ'
 בקובץ 12 סיפורים נפרדים, שדמות נשית מקשרת ביניהם, לעתים ילדה, לעתים אשה בוגרת. נקודת המבט נעה קדימה ואחורה בזמן, בסיטואציות מוקצנות, כאותה עיוורת הנוסעת לטייל בעולם, אשה המשוחחת בתא טלפון עם בתה שאיננה, הילדה הצופה בהן, אמה נצולת השואה, ממלכת החתולים הדמיונית של הילדה ההיא, ועוד. הסיפורים אוטונומיים, אך החוט המקשר ביניהם, נקודת המבט הנשית, יוצר מהלך שמילדות להתבגרות ולבשלות נשית.

אסתי ג. חיים
 רקדנית שחורה בלהקת יחיד

מיכל פריחת המוות; הוצאת כרמל-ירושלים; 1997; 71 עמ'
 ספר שני למשוררת מיכל רוזנקרנץ. השירים מתעדים פרידה מאדם אהוב וגעגועים שלאחר מותו.
 "אני יודעת שעוד מעט, / לאט נפתחים כבר עלי הכותרת/ פריחת המוות. // והאדמה מתהפכת בציריה/ לשה מכאובה/ מכינה את יצועה לילדות אחרת- / לאט נפתחים כבר עלי הכותרת".

כריסטינה הזנקלבר-זבידה; צחוק אלפי שנים; מגרמנית; שלמה טנאי; הוצאת רשפים; 1997; 46 עמ'
 מבחר מתורגם לעברית של המשוררת והציירת, ילידת גרמניה, החיה בישראל.

"עין הזוהב של הנצח, / סלעים בתבנית חול יבשה, / אכסניות לסלמנדרות נחפזות, / קבר צחוק אלפי שנים. / דמעות שנידפו בדם, / דיוקן האנושות ניבט מכל חריץ, / נשמה נטולת זמן של עצי זית ענקים".